

ALEKSIS KIVI

Aleksis Kivi, die de grootste dichter-schrijver van Finland genoemd wordt en die vereerd wordt als een nationale held, heeft met zijn roman *De Zeven Broeders* een beeld willen geven van de primitieve menselijke natuur in haar verschillende gaardheid en haar evolutie. Alle eigenschappen, goede en kwade, — alle ondeugden en deugden bezitten de uitermate levende personen van zijn boek. Woest en ongebreideld in hun drift en hun hartstocht voor de jacht, zijn ze uiterst gevoelig voor ieder bewijs van vertrouwen, voor ieder goed woord — en toonen ze hart te hebben voor de dieren, die aan hun zorg zijn toevertrouwd. Ze leven nauw samen met de natuur en voor hen zijn de bosch- en berggeesten werkelijk bestaande wezens, met wie evenzeer rekening gehouden dient te worden als met de natuurmachten. Sterk is hun bewustzijn van en eerbied voor macht en lichamelijke kracht — maar ze onderwerpen zich zonder verzet aan de wijsheid van geest en gemoed, die ze als de meerdere erkennen. Geloovig zijn ze als ieder, die leeft aan het hart van de aarde. Wars van allen dwang, komen ze in opstand tegen de hun opgedrongen beschaving, verbreken ze alle knellende banden en laten hun wildheid, hun zucht naar vrijheid en avontuur den vrijen teugel. Om tot hun schade en schande te ondervinden, dat de mensch zich niet ongestraft aan zijn mensch-zijn, aan de evolutie van den geest kan onttrekken. Vrijwillig nemen ze thans de lasten op zich, die ze eerst hebben afgewezen; en nu smaken ze de voldoening van hun werken, wat hun een prikkel wordt tot grootere inspanning. Met de groeiende welvaart dringt zich het begrip van de noodzakelijkheid van een zekere verstandelijke ontwikkeling aan hen op, en eenmaal zoover, aanvaardden ze de consequenties dezer noodzakelijkheid.

Groot is hun liefde voor de natuur, groot is hun vereering van het goede, van trouw, deugd en liefde. In de sagen, die ze elkaar vertellen, en die zulk een invloed hebben op hun

leven, is de hoofdgedachte die van trouw, naast een diepen eerbied voor de natuur.

Levend naar hun primitieven aard, zijn ze veelal woest in hun uitingen, doch nimmer laag en gemeen; en steeds, door alles heen, vervult hen een diep, zelden uitgesproken godsvertrouwen.

M. J. M.-S.